

Список використаних джерел:

1. Божанова О.В. Контролінг в системі управління промисловим підприємством: теоретико-методологічний аспект / О.В. Божанова // Вісник економіки транспорту і промисловості. - № 41. - 2013. - С. 144-146.
2. Іванова З.О. Особливості формування системи контролінгу на підприємствах / З.О. Іванова // Актуальні проблеми економіки. - 2012. - № 6. - С. 136-141.
3. Івахненко С.В., Мелих О.В. Фінансовий контролінг: методи та інформаційні технології. К.: Знання, 2009. — 319 с.
4. Хайлук С.О. Аналіз сучасного стану використання системи контролінгу підприємствами переробної галузі України / С.О. Хайлук // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: зб. наук. праць. Т. 14. – Суми : УАБС НБУ, 2005. – С. 276–282.

УДК 330.144

Рябий Р.А.,

аспірант кафедри інвестиційної діяльності

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Інноваційний ресурс фінансового забезпеченні інвестиційного фінансування банків

У сучасному розумінні інвестиції – це всі види фінансових, матеріальних та інших цінностей, що вкладаються інвесторами в об’єкти підприємництва та інші види діяльності з метою отримання доходу (прибутку) або досягнення соціального ефекту. Динаміка інвестиційних показників є важливим макроекономічним індикатором, який характеризує добробут і потенціал розвитку будь-якої країни. Для економік країн, що знаходяться в стані економічної кризи, інвестиції і можливість масового поновлення виробничих потужностей є необхідною умовою економічного та соціального підйому і виходу з кризи.

Термін “інвестиції” походить від латинського слова “investire”, що означає одягати, убирати. Українською мовою слово “інвестувати” означає вкладати

капітал у підприємство для одержання прибутків [1, с.23]. Таке наукове тлумачення лексичного значення цього іншомовного слова засвідчує, що воно стало невід'ємною частиною нашого лексичного фонду, постійно вживається як вченими-економістами, так і діловими людьми.

Вперше суть інвестицій розглядали античні філософи Платон і Арістотель, покладаючи їх в основу функції грошей у суспільстві, способи й цілі накопичення та використання грошей. Подальші дослідження теорії інвестицій пов'язані з працями меркантилістів Т. Манна, Д. Юма, Ж. Кольбера та інших. Основна увага цих теорій акцентувалася на визначенні джерел формування інвестиційних ресурсів. Ототожнюючи поняття капіталу і грошей, меркантилісти розглядали гроші в якості виняткового джерела інвестицій. Тому для забезпечення притоку грошей в країну вони обґрунтовували необхідність державного регулювання, проведення активної протекціоністської політики у сфері міжнародної політики.

Інвестиції класифікуються за різними ознаками і можуть поділятися на матеріально-речові, якщо вони здійснюються у вигляді виробничого обладнання, грошові, якщо вони спрямовані на створення матеріально-речових цінностей, інтелектуальні, якщо вони надаються у вигляді нових технологій, інновацій, знань, досвіду тощо. Такий поділ є відносно умовним, бо і матеріально-речові та інтелектуальні інвестиції можуть бути виражені у грошовій формі.

Таке визначення, як стверджує Т.В. Майорова [1, с. 57], носить синтетичний характер цієї категорії. По-перше, в ньому враховано динамізм інвестицій, тобто розкривається взаємозв'язок, процес перетворення інвестиційних ресурсів у вкладення, витрати, і, по-друге, дана широка класифікація інвестицій.

У Законі України "Про внесення змін до Закону України "Про оподаткування прибутку підприємств": "Інвестиція – це господарська операція, яка передбачає придбання основних фондів, нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін на кошти або майно. Інвестиції поділяють на капітальні, фінансові та реінвестиції" [3].

На думку Т.В. Майорової, таке визначення не є досить точним, бо тут має місце спрощене трактування інвестицій як господарської операції: по-перше, інвестиції – це не обмін активів на кошти або майно, а навпаки – вкладення коштів у фінансові, матеріальні та нематеріальні активи; по-друге, інвестиція – це не господарська операція, а капітал, кошти, які вкладаються в об'єкти підприємницької діяльності; по-третє, у визначенні немає мети, заради чого здійснюється інвестування. Адже інвестиційна діяльність відрізняється від фінансової та господарської насамперед тим, що інвестор не просто придбає активи, а орієнтується лише на ті, які в майбутньому повинні обов'язково принести йому дохід.

На нашу думку, можна доповнити, що інвестиції здійснюються не тільки з метою отримання в майбутньому доходів, але й для досягнення соціального ефекту, тому що при реалізації інвестиційних проектів можна досягнути позитивного результату, який не піддається обрахуванню у грошовому вигляді.

Однак, не дивлячись на виключну увагу дослідників до цієї ключової економічної категорії, науковці до сьогодення не дали універсального визначення інвестицій, яке відповідало б потребам як теорії, так і практики, а також було б адекватним до позиції конкретного суб'єкта їх здійснення.

Отже, інвестиції – це комплекс заходів і дій фізичних та юридичних осіб, що інтегрує в собі різні економічні процеси, які пов'язані з формуванням та використанням фінансових та інших ресурсів, що впливають на виробництво, розподіл, обмін та споживання національного продукту, тобто вони є фундаментальною основою суспільного відтворення. І метою інвестиційних вкладень є не тільки отримання в майбутньому доходів, але й досягнення соціальних переваг, тому що при реалізації інвестиційних проектів можна досягнути позитивного результату [2, с. 190].

Очевидним є те, що між різними видами і формами банківських інвестицій існує органічний взаємозв'язок, який базується на функціонуванні банківських інвестицій як самозростаючої вартості на умовах відшкодування і повернення з урахуванням змінної структури відносин власності. Цей зв'язок полягає у

постійному перетворенні короткотермінових банківських фондів у середньо- і довготермінові інвестиції, а також диверсифікації активних банківських операцій за формами інвестицій, залежно від рівня доходності і ризику.

Список використаних джерел:

1. Інвестиційний процес і фінансово кредитні важелі його активізації в Україні: монографія/ Т.В. Майорова. – К.: КНЕУ, 2013. – 332с.
2. Регулювання інвестиційної діяльності банку: монографія/ С.В. Онокієнко. К. : КНЕУ, 2013. – 217 с.
3. Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 02.12.2010.: Електронний доступ: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/283/97>]